

Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindeligt. (Ej. 40, 8.)

Alterens Sakramente.

I. Nadverens Indvielse.

Nadveren saa vel som Daaben er indvielse af vor Herre Jesus Kristus selv. Men medens kun en af Evangelisterne (Matthæus) udtrykkelig har berettet om Daabens Indvielse, saa har tre af dem (Matthæus, Markus og Lukas) berettet om Nadverens Indvielse. Desuden har Apostlen Paulus i sit 1 Brev til Korinthierne meddelt os det samme som en Aabenbaring til ham af Herren selv.

Disse Beretninger tillægger vi saa stor Betydning, at vi her vil meddele dem udtrykkelig efter den nye danske Oversættelse af det nye Testamente.

Matthæus skriver: „Men medens de spiste, tog Jesus Brød, og han velsignede og brød det og gav sine Disciple det og sagde: „Tager, æder; dette er mit Legeme.“ Og han tog en Skål, og takkede, og gav dem den og sagde: „Drikker alle deraf; thi dette er mit Blod, Paktens, hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse.“ (Kap. 26, 26—28).

Markus: „Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: „Tager det; dette er mit Legeme.“ Og han tog en Skål, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf. Og han sagde til dem: „Dette er mit Blod, Paktens, hvilket udgydes for mange.“ (Kap. 14, 22—24).

Lukas: „Og han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gør det til min Huskomme!“ Ugejaa tog han og gaa Skallen efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Skål er den nye Pakt i mit Blod, det, som udgydes for eder.“ (Kap. 22, 19—20).

Paulus: „Jeg har modtaget af Herren, hvad jeg ogsaa har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog Brød, takkede og brød det og sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gør dette til min Huskomme!“ Ugejaa tog han og gaa Skallen efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Skål er den nye Pakt i mit Blod; gør dette saa ofte, som I drikke det til min Huskomme!“ (1 Kor. 11, 23—25).

Det er en Harmoni af disse fire Beretninger, vi har i Luthers lille Katekismus, og som efter vort kirkeritual bruges ved Indvielsen af Brød og Vin i Nadveren. Denne Harmoni forekommer saaledes i den reviderede danske Udgave af Luthers Katekismus af 1909:

„Vor Herre Jesus Kristus, i den Nat, da han blev forraadt, tog han Brødet, takkede, og gav sine Disciple det og sagde: Tager dette og æder det; det er mit Legeme, som gives for eder: Gør det til min Huskomme.“

Ugejaa tog han ogsaa Skallen efter Aftensmaaltidet, takkede, og gav dem den og sagde: Drikker alle deraf; denne Skål er den nye Pakt i mit Blod, som udgydes for eder til Syndernes Forladelse. Gør det, saa ofte som I drikke det, til min Huskomme!“

Vi henleder Opmærksomheden paa følgende Forhold mellem de fire anførte Beretninger og Harmonien: Udtrykket for Tiden „I den Nat, da han blev forraadt“ er hentet fra Paulus. Efter Evangelisterne vilde det snarere have lydt: „I den Nat, da han nød det sidste Paaskelam sammen med sine Disciple. Ordet „velsignede“, som Matthæus og Markus bruger om Brødet, er ikke medtaget, men derimod „takkede og brød det“, som alle fire har. Takkede er sikkert taget for at udtrykke væsentlig det samme som velsignede. Takkede bruger Matthæus og Markus ogsaa i Forbindelse med Skallen. „Dette er mit Legeme og „dette er mit Blod“ forekommer i alle fire Beretninger. Udtrykket i Forbindelse med Blødet: „som udgydes for eder (for mange)

til Syndernes Forladelse“ meddeles efter Matthæus. Og endelig Udtrykket: „Gør det til min Huskomme!“ er taget fra Lukas og Paulus. Ingen Kristen bør agte for overflødig at grunde paa dette. Vi ser, hvor omhyggelige Fædrene har været for at saa alt, hvad der var sagt ved Indvielsen med Harmonien, der er sammensat efter alle fire foreliggende Beretninger, er langt fyldigere end nogen af de enkelte Beretninger. Disse modificerer ikke hinanden i noget Stykke, men de supplerer hinanden.

Vi skal i en senere Artikel komme nærmere ind paa Indvielses-Ordens Indhold. Her skal vi nøjes med endnu at pege paa Betydningen af, at Jesus selv har indvielse dette Sakrament, dette Aftensmaaltid og et Par Bemærkninger.

Det er et firfoldigt Vidnesbyrd, vi har for, at Nadveren er indvielse af Menighedens Hoved og Herre, vor Herre og Frelser Jesus Kristus selv.

Dette er af overordentlig Betydning, og der findes da heller intet religiøst Samfund, der vil gaa under Kristennavnet, som ikke bekytter dette Sakrament, selv om dets Bæsen og Betydning opfattes forskelligt af de forskellige Bekendelser.

At Jesus indvielse Nadveren, medens han for sidste Gang paa Jord nyder Paaskemaaltidet sammen med sine Disciple, det har sin Betydning. Det har været en Højtidsstund for alle sande Israaeliter, naar de aad Paaskelammet som Minde om Fædrenes underlige Frelse fra Morderenglen ved Lammet Blod.

Og det maa i foregen Grad have været en Højtidsstund for Jesus, som vidste, at det frelsende Blod af Lammet var et Forbilledet paa det Blod, han just var i Færd med at vilde udgyde til Frelse for alle, som vilde tage derimod. Og da han saa i Slutning af Maaltidet tog Brød, velsignede, takkede, brød det, gav Disciple det og sagde: Tager, æder, dette er mit Legeme (foruomdntlig laggende Paktens paa mit i Modsetning til Lammet Legeme), — siden ligeaa Skallen (Væger eller Skop med Vin i) og sagde: Drikker alle deraf, dette er den nye Pakt i mit Blod, som udgydes for eder til Syndernes Forladelse. — da maa Disciple være bleven underlig tiltalt og stemt ved disse Ord af deres Meier, som de forstod var i Begreb med at forlade dem.

Men tager vi i Betragtning det Udtryk, der er meddelt Paulus, og som han meddelede — „i den Nat, da han blev forraadt“, da maa alle Tidens Kristne, da maa vi gribe af det store i, at Jesus, der vidste, hvad der forestod ham — Judas's forraderiske Kys, det røveragtige Overfald og Tilfangetagelsen derude i Gethsemane Have, den løjle Kættengang for Røbernes højeste Raad og for Pilatus's Domstol, Dødsdommen og den gruelige Død paa Korset mellem to Kreforbrødere — at han trods alt dette tænkte paa at indvielse et Maaltid, som til alle Tider skulde minde om hans Forlovelse paa Korset og styrke alle Syndere, som i Tro søger deres Trost og Kraft i denne hans Forlovelsesord.

Jo, det har visseleis ogsaa sin Betydning, dette: „I den Nat, da han blev forraadt.“

Er den kristne Daabspagt en Bekendelse eller et Løfte? Af J. M. Hansen, Staplehurst, Nebraska.

Angaaende et lille Inferat, jeg havde i D. U. B. for Maj „Løfte“ var der et Par Præstebrevbre, som ved Mærsmødet i Neenah udtalte sig til mig. Den ene sagde, at den deri paatakte Sag, om vor Daabspagt var en Bekendelse eller et Løfte, kunde trænge til en nærmere Forklaring, end den havde faaet i nævnte Stykke. Det indrømmer jeg gerne og skal forsøge paa at afslutte den bedre. Jeg anser Sagen for at være ganske vigtig og ønsker, at nogen anden vilde gøre det bedre og klarere, end jeg formaar.

Det er vel bekendt, at mellem

de forskellige Maader, hvorpaa den hellige Skrift fremstiller og nævner Kristus er ogsaa den, at han bejler til Mennefskjerterne. Som Bejleren møder han os i Ord som disse: „Jeg vil trolove dig med mig i Trofasthed, og du skal vende Herren.“ (Hos. 2, 20); „Den, som har Bruden, er Brudgommen“ (Joh. 3, 29); „Giv mig dit Hjerte“ (Joh. 21.). Efter Opstandelsen spurte han Peter: „Effter du mig?“ (Joh. 21.). Og ligevæis kommer han til os i vor Daab og tilbyder os sin frelsende Kærlighed og spørger om Tro og Genkærlighed hos den døbt.

Dette bestende Forhold i Daaben har faaet sit Udtryk i Grundtvigs tankevægtige Salme:

„Gan, som paa Jorden bejler til Trofast uden Edig, naar vi kun vil, besegler sin Pakt om Dimmerig. Gan døber med den Helligaand, paa Ord, som aldrig fejler, han rækker os sin Haand.“

Ja, paa sit aldrig fejlsende eller svigtende Ord rækker han os sin frelsende Haand i Daaben med sit Kærligheds Tilbud: jeg vil trolove dig med mig og drage dig op af den brusende Grav og det skidne Tand; vil du modtage mit Tilbud og min Kærlighed, hør med til mit hellige Ord og sølg mig efter i Trofast? Dette er Paktens fra Herrens Side, og Forlovelsens og Løftets Ord ved Daaben giver den Udtryk, og herpaa høres der fra vor Side et tydeligt Ja.

Denne Paktforbindelse i Daaben, dette Ja fra den døbtes Side anser saa nogle for at være et Løfte, der gives af den døbt — ja endog en Ed, som afslægges — andre for at være en Bekendelse, og til de sidstnævnte hører jeg, hvilket jeg ikke kan eller vil nægte. Løftet og dets Natur — endige Egen — sner jeg ikke i dette Forhold; er Løftet der afgivet, saa maa det være meget tilbørgstrængt. Men Bekendelsen, Hjertets Raad til den bestende Frelser, det er der fuldtone, tydeligt og klart.

Maaske vil nogen spørge: naar der er Tale om Trolovelse, betyder det saa ikke at give Løfte, at løse Trofast? Efter Boglaaben gør det vel; vi siger ogsaa Trofastheds- og Gæstefastsøfte. Men for den rette Kærlighed betyder Løfte grunden lidt, om noget; for den gælder Genkærligh.

Og det kan synes, som om man i Danmark har sagt Trolovelse og ikke Trolovelse. Møstet siger, at Ordet Trolovelse bruges i Skotland, og han anfører følgende Strof af Arrebo: „Og dermed Hjerte to forbinde og trogive. Jeg mener at „trogive“ rammer Sagen paa et Haar og saa naar Talsen er om vor Daabspagt. Og havde Levinsen sunget: „Jeg giver dig mit Hjerte“ o. l. v., da havde det været at foretrække for „lover.“

Lad os tænke os, at en Ungerførend bejler til en Jomfru. Han er klarer hende sin Kærlighed og spørger, om hun kan og vil gengælde den. Derpaa giver hun ham sit Hjertes udelte Ja.

Naar, det kan være godt nok, siger han; men der maa mere til. Lad os gaa til en Notarius publicus, og for ham maa du med oprakt Haand sørge paa at vi er forlovede; jeg forlanger et edeligt Løfte af dig, som kan give vor Forlovelse juridisk Beviskraft. Vilde du ikke sige, at denne unge Mand misforstod sin Trolovelse ret grundigt? Og kunde Jomfruen ikke have Aarsag til at sige til Bejleren: „Du har jo faaet mit Jaord, mit Hjertes Kærlighed og dermed mig selv; er det dig ikke nok?“

Hjertet har talt Kærligheds Sprog, der er Løfter overskyldige. Den kristne Daab er en Paktforbindelse efter Peters Ord: „Daaben er en god Samvittigheds Pakt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse“ (1. Pet. 3, 21). Ved denne Paktens Oprettelse spørger Herren om Hjertets Genkærlighed, „Trolovelse“ og Kærlighed og ikke om Løfter, der brydes saa let, som de gives.

I den gamle Paktens Dage gav Israel Jehova mange Løfter; men hvordan gik det med disse Løfter? Gøldt det dem? I Josva Dage er

klærede Folket højt og dyrt, at det vilde tjene Herren. Men den gamle Lov og Mennefskender sagde: „I kunne ikke tjene Herren!“ (Joh. 24, 19). Han var vist glad ved Israels Bestemmelse; men naar han dog bevarer den, som han gør, da vil han nok sige noget som saa dermed; lad os ikke være for randsaaende med vore Løfter og ikke stemme vore Erklæringer saa højt men husk for Alvor paa, at alene i Genkærlighed, Tillid og Kærlighed til Gud er Kræften for os til at tjene ham.

Rækker vi Mærke til Jesu Fremgangsmaade, medens han vandrede herude, da finder vi, at han betragtede sig for at saa Mennefsene til at afslægge deres Bekendelse, men jeg synes ikke, at han aftrængte dem Løfter. Hvor dejligt lødde han Bekendelsen ud af den trofaste Natanael: „Du er Guds Søn, du er Israels Konge“ (Joh. 1, 50). Og af Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn“ (Matth. 16, 16); og ved en anden Lejlighed: „Herre, du ved alle Ting, du ved at jeg elsker dig“ (Joh. 21, 17). Og Paulus siger, at Timoteus havde afslagt den gode Bekendelse for mange Vidner“ (1 Tim. 6, 12). Ved hvilken Lejlighed dette skete, ved vi ikke; men det er ikke uanselig, at Apostelen hentyder netop til sin Discipels Daab og den oprettede Pakt. Og det er blandt os og det med Rette meget almindeligt at fremdrage dette Ord ved Konfirmationshandlinger, og minde de unge om, at de har afslagt ikke et Løfte men en Bekendelse ved at sige Ja til deres Daabspagt paa.

En bekendt norsk Præst siger om Jesus under hans Vandring paa Jorden: „Det, han forlangte, var personlig Genkærlighed og Tillid.“ Det er et sandt Ord. Og det samme er Tilfældet endnu. Han er i Aar og i Dag den samme. I det anførte Ord af Arrebo var Tale om at „forbinde“ Hjertene. De Vaand, Jesus vil have os bundne til sig med, er ikke Løfters og Lovparagraffer men Trofasthed og Kærligheds Vaand.

Luthers siger: „Fædrene i den gamle Pakt har ogsaa haft en Daab. Det var de ti Bud, som St. Paulus siger 1 Kor. 10, 2: „At de er døbt til Moses i Skyen,“ det er paa de ti Bud. Na ja! Lovens Folk havde Lovens Daab med Bud og Anordninger, Evangeliets Folk har Evangeliets Daab med Naadens Tilbud og Kærligheds Tilbørgelse. Herrens Navn være storligt lovet derfor! Vi er døbt „til Kristus“. Hvilken Herlighed mon det ikke rummer! Naatte den aabenbare sig for os.

Den især nævnte norske gejstlige siger: „Det er Kristendommens Udtryk at Evangeliet er gjort til Lov.“ Det har han vel saa paavist nærmere. Men vor Daab i den treenige Guds Navn er et Stykke af Evangeliet. Og lad os passe paa, at vi ikke gør dette Evangelium til en Lov, hvorpaa der skal loves og sværges; thi den Daabsbetragtning vil pine og plage og ikke friggøre og trøste de arme Sjæle.

Den anden Præstebroder, som udtalte sig til mig om den omhandlede Sag, sagde: „Det kan være, at du har Ret, i hvad du har sagt og siger, men du burde ikke sige offentligt derom, da det foruroliger Samvittighederne og er imod vore Bekendelseskrifter og vor Børnelærdom.“

Angaaende det første, da sniffer jeg ikke at bringe Uro ind i nogens Sind over for det, som er ret og rigtig, men nok for det modfatte. Jeg har selv maattet gennemløve den Uro, idet jeg i baade Aar og Dag nærmest har set paa Daabspagten som et Løfte; men Erkendelsen af Sandheden desangaaende tvang mig til at lægge Møret om; jeg indfod og maatte indrømme, at den Løfteopfattelse af Daabspagten var uomæssig og ikke evangelisk.

At dette at opfatte vor Daabspagt som en Bekendelse skulde være mod vore Bekendelseskrifter kan næppe paavises. Krossymbolerne og Luthers Katekismus udtaler sig ikke derom, lige saa lidt som den augsburgske Konfession eller — om vi vil nævne den med — Apologien. Maaske var det et Spørgsmaal,

som ikke var paa Dagsordenen ved den Lejlighed.

Med Henhyn til vor Børnelærdom er Sagen lidt anderledes. I „Forklaringen“ kalder Biskop Valslev Daabspagten „det hellige Daabsløfte“, og det har jo alle vi ældre lært ham efter. Men i den reviderede Udgave af samme fra 1909 findes det Udtryk ikke. Revisionerne har udeladt det; intet andet er sat i dets Sted. Og deres Mening dermed maa jo nok have været den, at Spørgsmaalet om Løfte eller Bekendelse skulde staa aabent. Enhver maatte tage Stilling til det efter sin Erfarelse og Overbevisning.

Pastor A. Bülow's „Vor Børnelærdom“, der ogsaa er autoriseret til Skolebrug i Danmark, siger, at Børnene ved deres Konfirmation „vedkender sig deres Daabspagt“. Den kaldes altsaa ikke Løfte, snarere Bekendelse eller Bekendelse.

I den danske Salmebog — ja, den er ikke Bekendelseskrift, men dog Udtryk for Menighedens Tro og Lære paa flere Maader — lyder 964 i andet Tillæg saaledes:

„Al, hvad Væ, Fryd og Daab havde du vel af din Daab, vidste du Besked om den Herlighed, dig i Paktens er bered.“

Den sidste Linie lyder oprindeligt: „Efter Daabens Pakt og Ed.“ Og at denne Forandring er foretaget, fordi det danske Kirkefolk ikke længere betragter Daabspagten som et edeligt Løfte, der om kan der næppe være to Meninger. Jeg tror saaledes at man nok kan sige, at ved at hævede vor Daabspagt som en Bekendelse, kommer man ikke i Uoverensstemmelse med den danske Kirkes Bekendelseskrifter.

I Den indre Missions Tidende Nr. 20 for i Aar læses følgende i et Stykke af „En hellig Lære“: „En af vort Lands største Bekendelsesprædikanter blandt Præstene, og som tillige ejede en sjelden Evne til at samle Guds Børn ind i de helliges Samfund, har engang sagt et Ord, der trænger til at blive hørt i vor Tid. Hans Ord lød: „Jeg vil ikke gaa til Sættens Maader og strides med dem om Læren; men jeg vil bemytte enhver Lejlighed til at forkynde vor Daabs Raade saa rigt og saa herligt, som jeg kan.“

Hvem denne Bekendelsesprædikant var, ved jeg ikke; det er ikke uanselig, at det var Johan Philip Keiser (død 1878). Men det er min Overbevisning, at vi behøver at saa vor Daabs Raade og Herlighed forkyndt, saa vi i vore Menigheder kommer til klarere Indsigt og dybere Erfendelse af, hvilket „naaderigt Livens Band“, Sakramentet er, og hvilken rig Råde, der er stænket os i Daaben til baaende Kraftformelse og Trost. Men jeg frugter tillige for, at dersom vi bliver ved med den Prædiken om Daaben som en Ed og Løfte, som vi og andre maa anlæge os for have brudt de tusinde Gange, da rejser vi dermed en hejl Værfade til Daabens Raade og frigørende Kræfter, hvilken mange vil blive bange for at storme og indtage.

Jeg saa engang en Bemærkning i „Dannevirke“, der — om jeg ikke husker fejl — var møntet paa vort kirkefund, at det kun brugte Daaben „som Staffage“. Lad os passe paa, at det ikke er eller bliver Tilfældet. Jæren er der i „Det nye Aar“ for 1917 fortæller Provst E. Baludan i Søndbjerg, — at som Dreng harte han Bisk. Veck prædike i Frelser's kirke, Horsens 1862 el. 63, og han gik hjem til sin Moder i Naarup den følgende Søndag og sagde: „Jeg har aldrig før hørt en Prædiken tale saaledes om Daaben.“ Maaske havde han hørt Prædikener om Daabsløfter og Daabseder og andet uomæssigt, men ingen om Daabens Evangelium. Kunde vi dog bare blandt alt det øvrige delige i Guds Rige ogsaa saa vore Børn og vore unge givet et levende Udtryk af deres Daabs Herlighed! Al men det faar vi ikke ved at pisse dem med Svøben om Løfter og Løftebrud.

Men hvorledes var Luthers Stilling til denne Sag? Jeg har læst en Del af ham om Daaben, men intet, der egentlig behandler Paktspørgsmaalet. Det var maaske en Side ved Sakramentet, som ikke lærtig laa for i de Dage.

Men han kalder Daaben et Løfte. I sin Prædiken om „Daabens Sakrament“ (1518) siger han: „Thi i Daaben lover vi alle den samme Ting, nemlig at døde Synden og med Guds Ords Hjælp og Naade at vorde hellige.“ — Altsaa er det sandt, at der er intet højere, bedre eller større, Løfte end Daabens Løfte; hvad mere kan man love, end at fordrive alle Synder, ds, hade dette Liv og blive hellige.“

Disse Luthers Udtalelser maa jo forstaaes om Daabens store Raad, hvorefter han siger i Katekismen, at „den gamle Adam skal druknes“. Og det er jo ret og rigtig, at vi ogsaa døbes for at ds fra vor Synd. Men ellers har hans Betegnelse af Daaben som et Løfte ingen Trost for mig. Naar han derimod kalder Sakramentet „en salig Syndlod“, hvori Gud har druknet vore Synder“ og et „naaderigt Livens Band og Genkærligheds Pad ved den Helligaand“, da er det evangeliske Ord, som kan opløse en overfagget Raad og leth en forpint Samvittighed.

„Løst da dit Doved og tag din Daab, med det høje og straalende Daab“, som vor Læresader udtrykker med de bekendte Katekismusord: „Daaben vinker Syndernes Forladelse, frier fra Døden og Djævelen og giver alle dem den evige Salighed, som tror, hvad Guds Ord og Forjættelse siger.“

Og det er vist heller ikke forkert at hævede, at Gud har givet os mandige og troende Besledere og Lærere ogsaa i den danske Menighed, hvilke vi gør vel i at lytte til og lade os belære af. En af mine Venner talte engang med aabede Prof. G. Sverdrup om danske Kirkeforhold. — I denne Samtale sagde Professorens blandt andet: „Ja, Søren Kierkegaard har levet!“ Ja vist har han, og hans Spor er ikke udslettet. Men ogsaa Grundtvig har levet, Bisk. Veck har levet, P. C. Blume har levet, O. C. Jbsen har levet, og de har vidnet, og deres Vidnesbyrd bør vi ikke overhøre, nemlig at Herrens Røst er over Vandet“, Daabens hellige Band, med Naadens Tilbud for at genjøde til et nyt Liv, som Troen maa tilægne sig i hellig Glæde over Daabens Naade-gave, over den Forjættelsens Rigdom, som er os tilegnet under den nye Pakt“ (Biskop Martensen).

Sluttelig vil jeg ikke undlade at sige, at det forekommer mig, at den forenede kirke som Samfund i sin helhed snarere kommer hvernere end nærmere den danske Menighed og i Særdeleshed den Del deraf, som kaldes den indre Mission, der dog i Begyndelsen gav vor kirkeafdeling Ridderlaget og Præget. Jeg kan ikke se bedre, end at Bejrheden paa vort kirkefaar peger i den Retning, at vort Samfund vil snarere ligne norske, tyske og amerikanske Synoder end den indre Missions Livsbetegnelse, hvorefter vi fra først af var i Slagt og søgte Forbindelse. Og, mine Brødre, lad os se os for og faste vort Anker i Tide, sørend Strømmen bliver os for stærk. Det er betænkeligt, naar en Plante begynder at løsne sig fra sin Jordbund. Det kan føre til Dødsen. Vi lever i en vanskelig Periode. Den forenede kirke er voffet sig mere frem til Anerkendelse, og det kan være ønskeligt, men er alligevel risikabelt. Biskop Fr. Nielsen sagde engang, at naar en kirkelig Retning eller Samfund naaede saa langt, da havde dets Tilbagegang allerede begyndt. Mon det skulde være Tilfældet med Den forenede kirke! Lad os ikke være for sikre!

„Den hellige Nadvere.“ Et lille Jubilæumskrift om Nadveren og dens Betydning for Guds Børn, af Pastor C. S. Jensen, udgivet i Anledning af den 400-aarige Reformationsfest, til Fordel for vore Børnehjem i Waipaca, Wis., og Ell Horn, Ja. Naas i Danish Lutheran Publ. House eller hos Udgiveren Pastor C. S. Jensen, Mount Ave., Racine, Wis.